116

mesoniier ütlpindä, koh tima nüüd rahuliste uma paäkese maa
ka pand, ja kooni valgöni maad, nink üine ed taha hirmuist
heränäiat, nui acti, kasimu riifi peräs. Ent opäpäse ei tulö
fäjä mitte efä, enge rona nõid efi: ker fö õigö rasta, fumrö
rõimuga Keiku mano rõtar, et kõik uma tütre tappjat jõ rünlik
kui roibukt, kerikuk ort kafi:" A, kuur kuitü rana nõid raäga
ort, kui tfura Keiku põrmanda pääl nikkemiji hingär. "Aka
Keiku kümifemine ärät tehi rasfökk unõkk üler. ehe ei või ka ra-
na nõid tfurelö midägi tetä, enge kuke rahulikult: „Noh, tfura
tfäoraga porä, kuur lät täämbane üö, ütlpindä tuhuk Keikoh? Kar
all veh hirmu kuolgä mon fai täh!" „Mitte midägi," kostte fulge
poir, „kui kuolgä ka tilli tulnu, möistnu ma tälle rünlik
mängi tükk Kõrda veh."

Wenanõid pahaksi raäga ort, tfura kull fulgö fütu pääle, ja
lät kongö Kerikelõga, et poir õdangukk jällele tagasi nähä
talema, umma kodo. Tfura lubar ka muitagi tulla.

Kui õdang fai, and peäsema palmikäja kojalö ütlga nõija
künnäld nätte, ja ütel opatek: „Kui rana nõid kuur kunnäld
palema pand, panõ ka kõik nes ütlga, kõi jääb õhe nõuk talle
ja ka päsek eloga Kerikelt rällä."

Wainult fai tfura Kerikku mano, kui ka rananõid kunna
tull, pand kuur künnäld palema, arlö efi Kerikelt rällä
ja pand ukagi tappa, kui tfura jõ Kerikehe oll kõnni. Nõid
mõtel kodo poole ortuh: „Wennoh, koa nätai, kui Karna tälle
kobleht elo kuitkorva ohjah olalö om. Ma orwa kuimne
gud tima raesk ei näe. Kelm, pini; pinile pini nalk poross."

Kui nüüd ka tõrwerte kõnärõr lät, — kuuld tfura Kerikku
arlö tadak raäga fuurt mürinat ja kolinat. Ütle kõrraga
kaear ufr rallalö, kek kirmla fuurt mehe õõfu tult lä-
ehk fiis, jõ nea kamni kündä Kerikel ütle kuolgät, kelä-
nia nõjatütre kütu kõr valö maeha panni; ja eski
länelt rällä, umma tied tälli. Ütl kõrraga pauqahar kirsta
kaar pääk, ja hirmus tikke nõaga muuk kabõnist müer ortö
„knopfk" Kerikku põrmanda pääle, lät nõija tütre Kirsta mano,
kiisk ka tuol kaasö pääl, jõ nõija tütõr tull ka rällä, kinka
nia kallö Kerike, kuna kuolgäga, künnälit naafi kistutama.
Kui kuur nõija künnäld kistunu olliva, nlõr tfura künä-
nalle nätte kõrd. Wainult fai fuurõ kägemiõga nõid paar
künnälit ort kistutaker. Kui kõrraga jalleli kikar kirgma

117

naar, ja tulö puhdjä, nüga kõrna otlalö maeha pattö, nü
näeja keitü nimä ort. Mõõmba rõhera üle nõä uabla
kistu, ja törpfiwa koafõgi pääle, — ja peräft jäi kõik
raidi kui matusel. — Tfura heidet rahuliste nüüd
mayama, nink naar nü rasfõte kui kõtt, kooni rana
nõid jalleli Kerikehe tull, ja tiä tuo keli pääle, Kerikku
kuminaft, üler kerõfi, ja nüfama kui inimejä, ort keäki,
ja peräft tõrwõrdumiji kõrje: „Noh, tfura-jõmm!
Kar fa elät viel? Olet küll julgö oinas, neda tuhi
Kerü, ei kuolgä ka hirmuta ei jõwwa!"
Tfura kostte: „Mõ mull väga ellä? Kets kuolgät oll
küll Kerikoh, koh nia mõõmba kirstaft rällä tulli, kar-
gama nasfi, ja peräft mu tulli puhdma nõuki, a ma
ei lefö. Olõs nimä mulli mano tüdrü, ma olõ
nõid puruz ja põrmus põrotanu."
Rana nõija fõä lät täär, kui mõõl tfia-tappat, ja
ka tihähti õõmö, lät Kerikku mand on minema ja
kõrjk tfurelö: „Noh, kae et ka mull peämõtter
nõõr ka Kerikku mon õigö aidjake olt!"
Tfura lubar koh. — Kotoh kõnõli ta uuale efäle
nõõr ort, kui täämbane üö täll Kerikoh lät, ja
ed rananõid tedä väega kõrjk, ka kuimnen üöfer
õigö aidjake Kerikku mon olla. Rana pätema
palmikäja oll ka tuoga rahulö, ja and päivä aat
nõõr plaani ja oppufö nugale kätte, minda peäsmäfte
üõr platfi mümä. — Kui tfura mõnemä lät,
ütel efä tälle: „Kui fa nõed ed rananõid ütlga
künnäld Kerikehe palema pand, — panõ ka kõik nes
katteöjftkümme. Sek, jüü on ka üto pudela täür
kallist nõija ruskt, wõta les ka üteh, ehk tulö tesk
fullö täämbä üöfer waija!"
Tfura kätt kõigö autes kraami efä kälfk rasta, ja
lät õigö ufinake Kerikku mano, koh rana nõid tedä
ja oot, ja peäldgi nerijema nood, et tfura hän-
nõjk nä Kerikku wõta lafk. — eränäd lätfi nimä mõ-
õõmba Kerikehe, koh rananõid ka ütlga künnäld
palema pand, ja täll peämõtte üö ka otta näfk rahva.
Kui rana nõid Kerikuk rällä lät, nõid tima ustö